

Обаче журналистътъ намѣри тази случка за много по-сериозна отколкото я схващахъ азъ, и пакъ настоя да си припомня по-добре, защото щѣлъ съмъ да изкарамъ нѣкой ужасенъ разказъ, въ който нѣкой свирепъ звѣръ безъ малко е оставало да ме прати на оня свѣтъ. И наистина, той имаше право. Бѣхъ почти забравилъ, че веднажъ бѣхъ попадналъ въ едно положение, при което изглеждаше като че ли смъртта е минала рай мене на единъ косъмъ разстояние.

Тогава разказахъ за дивия бикъ.

III Дивиятъ бикъ.

Това се случи презъ време на сжщото пжтуване въ Сиера. Цѣла седмица се хранихме въ гората съ консервии, когато стигнахме пасищата на Лифзее, намѣрихме едно малко стадо диви говеда.

Единъ отъ коняритѣ рече:

„Следъ тази сухоежбина прѣсното млѣко ще бжде добре дошло.“

„Тукъ има доста крави, нека ги използваме,“ казахъ азъ.

„Ще хвана една съ ласото, само да зная коя е млѣчна“, отвърна конярътъ.

Спомнихъ си нѣща, които знаехъ отъ детинството си, когато живѣхъ въ единъ чифликъ, и казахъ:

„Ще ти посоча една крава, която има млѣко“.

„Много добре. Де е кравата?“

Дигнахъ ржце и замукахъ съ шепата си като гладно теле. Говедата веднага вдигнаха глави и замърдаха ноздри. Измукахъ втори пжтъ, и три крави се отдѣлиха отъ стадото. Дветѣ се спуснаха